

Høring om fingeraftryksbekendtgørelse

39. Rufferi - Samfundstjeneste - Medvirken - Konfiskation
40. Ransagning - Økonomisk kriminalitet - Anonyme kilder - Fisketur?
41. Aflytning - Ulovlig, men ikke strafbelagt videregivelse af oplysninger til anden myndighed - Rigsadvokaten
42. Forsvarerbeskikkelse - Interessekonflikt - Flere advokater fra samme kontor
43. Forsvarerbeskikkelse - Lukkede retsmøder - Udtalelser til pressen - Klageretskendelse
44. Tyveri - Udvisning undladt
45. Udlevering til strafforfølgning - Momssvig - Mennekerettigheder - Dansk sag
46. Beviser - Afhøring af rapportoptagende betjente - Formfejl
47. Trusler mod politiet - Hærværk - Beviser - Frifindelse
48. Udlevering - Europæisk arrestordre - Humanitære hensyn - Varetægtsfængsling
49. Ransagning - Ulovlig - Anonyme tip

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Justitsministeriet
Politi- og Strafferetsafdelingen
Politikontoret

Amagertorv 11
16. maj 2013

Vedr.: Sagsnr. 2011-1112-0001. Høring over udkast til Bekendtgørelse om behandling af oplysninger i Det Centrale Fingeraftryksregister til brug for straffesager.

Ministeriet har med mail af 19. april 2013 fremsendt ovennævnte høring og anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse, der skal foreligge senest den 17. maj 2013.

Materialet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der bemærker, at den i høringssvar af 2. oktober 2009 vedr. lov om ændring af lov om Det Centrale Dna-profil-register (sagsnr. 2009-730-0961) gjorde opmærksom på dommen afsagt af Menneskerettighedsdomstolen den 4. december 2008 (S og Marper mod Storbritannien).

Siden er der den 18. april i år afsagt en tilsvarende afgørelse M.K. mod Frankrig, app.no 19522/09, hvor domstolen énstemmigt fandt, at der havde været tale om en krænkelse af EMK art. 8, hvor man beholdt en borgers fingeraftryk, efter at han vedr. to sager var blevet henholdsvis frifundet og fået påtaleopgivelse.

Umiddelbart ser det ud til, at bestemmelsen i den foreslåede bekendtgørelse § 3, stk. 4, kan komme i strid med Europadomstolens praksis, rent bortset fra, at bestemmelsen er meget upræcist formuleret.

På foreningens vegne
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 39/2013

Rufferi - Samfundstjeneste - Medvirken - Konfiskation

Straffelovens § 23, § 62, § 75 og § 228

K drev bordelvirksomhed med voksne damer mellem 25 og 45 år. Hun havde sin mand M til at bistå sig i begrænset omfang. M havde endvidere nogle mindre overtrædelser af våbenloven.

K blev straffet med fængsel i 1 år og 6 måneder, heraf 1 år og 4 måneder betinget af samfundstjeneste i 200 timer. Der skete konfiskation af 4.500.000 kr. M blev straffet med betinget fængsel i 60 dage.

Københavns Byret SS 2-26250/2012, 31/1 2013

K på 35 år og M på 29 år var tiltalt, K i forhold 1 for rufferi, ved fra januar 2005 til december 2011 fra forskellige adresser i København og Århus at have drevet tre bordeller, hvor hun stod for lejemål, drift, annoncering, prisfastsættelse, telefondamer samt vagtplaner for disse og de prostituerede. Hun skulle have modtaget 100 kr. i entré pr. kunde og ligeledes en andel af de prostitueredes indtægter, hvorved hun opnåede en samlet fortjeneste på ikke under 11.748.947 kr.

M havde iflg. tiltalen medvirket i mindre omfang med praktiske gøremål, ligesom han lejlighedsvist hentede omsætningen.

K var derudover tiltalt for besiddelse af en peberspray og M for besiddelse af 32 dopingampuller til eget brug og et tveægget sværd samt én skarp patron.

Der var påstand om fængselsstraf og konfiskation af 4.500.000 kr. samt de ulovlige effekter.

K nedlagde påstand om delvis frifindelse i hovedforholdet. M påstod frifindelse.

Ud over de tiltaltes forklaringer blev der bl.a. afspillet en række telefonaflytninger.

K forklarede bl.a., at hun var gift med M. Hun valgte at gå ind i bordelbranchen af nysgerrighed. I december 2011 var der ca. 25 prostituerede og 14 telefondamer tilknyttet to af bordellerne. Hun var selv startet som prostitueret, før hun begyndte at drive bordel. Annoncer blev indrykket i Ekstrabladet.

K forklarede om økonomien - det var hende, der stod for omsætningen. M havde været med til flere møder hos SKAT, som alle vedrørte deres fælles økonomi. Hun havde haft en samlet omsætning på ca. 8,3 mio. kr. Hun ville synes, at en fortjeneste på 3,5 mio. kr. var for højt sat.

M forklarede bl.a., at han var selvstændig erhvervsdrivende og ikke havde været involveret i driften af bordellerne. Foreholdt diverse telefonsamtaler vedgik han, at han kun nogle få gange havde bistået med praktiske ting.

K var ikke tidligere straffet af betydning. Hun havde været varetægtsfængslet lidt over 2 måneder. M havde en tidligere færdselsdom med samfundstjeneste fra 2012.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Forhold 1

Ved tiltalte K's erkendelse og de i øvrigt foreliggende oplysninger er det bevist, at tiltalte er skyldig i tiltalen for så vidt angår en fortjeneste på 4.500.000 kr. Det findes ikke bevist, at tiltalte har haft en fortjeneste ud over det erkendte. Tiltalte findes i det anførte omfang skyldig i tiltalen i forhold 1.

Forhold 2

Tiltalte M har forklaret, at han godt vidste, at K var i bordelbranchen. K har forklaret, at M enkelte gange har hentet omsætningen på bordellerne. Endvidere fremgår det af de afspillede telefonaflytninger, at M lejlighedsvis har bistået med praktiske opgaver på bordellerne så som levering af "gummi", som retten må forstå som kondomer, bistand til opstramning af knirkende senge, kontakt til alarmvirksomheden ved strømsvigt og har ydet en bistand til hjælp med kasseapparaterne, som har vist hans kendskab til, at der blev betalt entré på bordellerne. Der foreligger endvidere mailkorrespondance, som viser, at M har haft kontakt til bordellernes hjemmesideleverandør, ligesom en telefonaflytning har vist, at han var bekendt med koden til bordellernes hjemmesider. På denne baggrund finder retten det bevist, at M i en kort periode og i et begrænset omfang har medvirket til K's bordelhold i forhold 1. Tiltalte M findes i det anførte omfang skyldig i tiltalen i forhold 2."

M blev frifundet for, at ampullerne skulle være anabolske steroider.

Retten udmålte straffen for K til fængsel i 1 år og 6 måneder.

"Retten har ved strafudmålingen navnlig lagt vægt på den periode, bordeldriften har fundet sted i og den indvundne fortjeneste.

1 år og 4 måneder af straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på, at de prostituerede efter tiltalte K's forklaring var mellem 25 og 45 år og efter eget ønske arbejdede på bordellerne, idet det bemærkes, at der ikke foreligger oplysninger, der taler imod rigtigheden af denne forklaring.

Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 200 timer, jf. straffelovens §§ 62 og 63.

Påstanden om konfiskation tages i medfør af den påberåbte bestemmelse til følge som nedenfor bestemt."

M fik fængsel i 60 dage.

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på tiltaltes begrænsede bistand til bordel-driften og den begrænsede periode, det er sket i.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på det vedrørende strafudmålingen anførte."

Hos K blev 4.500.000 kr. konfiskeret.

M's betingede dom var med vilkår om 1 års prøvetid.

Landsforeningens Meddelelse 40/2013

Ransagning - Økonomisk kriminalitet - Anonyme kilder - Fisketur?

Retsplejelovens § 795

Politiet efterforskede en sag om kursmanipulation og havde 1½ år forinden foretaget ransagning af A's bopæl og tidligere forretningssted.

Nu kom man i januar 2013 og ville foretage ransagning hos et firma F, der ikke var mistænkt i sagen, for at se, om man kunne finde beviser mod A med henblik på beslaglæggelse. Oplysningerne om, at der skulle være regnskaber, hvilede på en anonym kilde.

Forsvareren for A gjorde bl.a. gældende, at politiet ikke havde sandsynliggjort, at der manglede materiale til brug for efterforskningen.

Byretten afviste politiets begæring. Anklagemyndigheden kærede, men fik også afslag i landsretten.

ØL 4. afd. kære nr. S-118-13, 21/2 2013

Der citeres først fra byrettens kendelse:

"Efter de oplysninger, der er forelagt for retten, er der ikke bestemte grunde til at antage, at bevis i sagen, som kan beslaglægges, kan findes hos F (adresse), jf. retsplejelovens § 795, stk. 1, nr. 2, hvorfor

b e s t e m m e s:

Begæringen fra Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet om ransagning hos F (adresse), tages ikke til følge.

Anklageren kærede kendelsen til Østre Landsret.

Anklageren oplyste, at der vil blive indgivet kæreskrift."

Kæremålet blev mundtligt behandlet i landsretten.

Det fremgik af anklagemyndighedens kæreskrift:

". . .

På baggrund af oplysningerne afgivet af en kilde, som er politiet bekendt, har en kildefører fra politiet udfærdiget en politirapport dateret den 28. november 2012 [...].

Kilden har i henhold til rapporten oplyst, at der på adressen (F's adresse) befinder sig flere hyldemeter ringbind mv. som er tydeligt mærket med navnet A...

A er registreret som bestyrelsesmedlem i F, som har forretningssted på adressen ..."

Det var iflg. anklagemyndigheden ikke usandsynligt, at ringbindene ud over regnskaber indeholdt andre oplysninger, som politiet ikke ad anden vej havde haft mulighed for at kende, og som kunne have betydning for vurderingen af sagen.

Forsvareren bemærkede bl.a., at det måtte antages, at den anonyme meddeler var en journalist, der i flere blade havde skrevet om sagen:

"Uanset om kilden er anonym eller ej, er det relevante at bedømme, om betingelserne i retsplejelovens § 795 om ransagning hos personer eller selskaber, der ikke er mistænkte, er opfyldt.

Af § 795 fremgår det, at der kun kan foretages denne ransagning, såfremt efterforskningen vedr. en overtrædelse, der efter loven kan medføre fængselsstraf, hvilket er

tilfældet i denne sag, og der er **bestemte grunde til at antage, at bevis i sagen eller genstande, der kan beslaglægges, kan findes ved ransagningen.**

Det gøres **gældende, at dette ikke er tilfældet.**"

...

"Som det fremgår af min gennemgang, er efterforskningen ved at være afsluttet, og der er indhentet samtlige de beviser, som er relevante. Det er selvfølgelig korrekt, at såfremt ringbindene havde stået på min klients privatadresse, var de blevet medtaget ved ransagningen på hans bopæl, men det er 1½ år siden, og i den forløbne periode er der som sagt indsamlet et meget stort efterforskningsmateriale, ligesom der er afhørt vidner og sigtede i sagen. Ud over min klients computere er der også beslaglagt computere fra andre ledende aktører, administrerende direktører og X's egne computere, uden at der er fundet noget belastende materiale vedrørende min klient. Det forekommer usandsynligt, at de nævnte ringbind skulle indeholde mails, som ikke også findes hos modtagerne af mailene, eksempelvis i G's computer.

..."

Landsretten citerer RPL § 793, stk. 1, § 794, stk. 1 og 2, samt § 795, stk. 1, og fra forarbejderne i 1996.

"...

5.3.3. Ransagning mod en mistænkt

...

Indikationskrav

For så vidt angår kravet til indikation, dvs. kravet til indgrebets betydning for efterforskningen, foreslår Strafferetsplejeudvalget som en grundbetingelse, at ransagning mod en mistænkt kun må finde sted, hvis det er af væsentlig betydning for efterforskningen, jf. lovforslagets § 794, stk. 1, nr. 2.

Denne grundbetingelse, der skal være opfyldt ved enhver ransagning, svarer til indikationskravet ved legemsbesigtigelse ... og antages i øvrigt af udvalget at være i overensstemmelse med, hvad der i dag uden udtrykkelig lovhjemmel må anses for gældende ret.

Ved ransagninger omfattet af kategori 1 [ransagninger af bl.a. dokumenter og papirer] stilles der efter forslagets § 794, stk. 2 - ud over grundbetingelsen - krav om, enten at

kriminaliteten er af en sådan art, at der er frihedsstraf i strafferammen, eller at der er bestemte grunde til at antage, at bevis i sagen eller genstande, der kan beslaglægges, kan findes ved ransagningen. Dette skærpede indikationskrav, som svarer til den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 794, indebærer, at der skal være en konkret begrundet antagelse om, at ransagning vil resultere i fundet af beviser eller genstande, der kan beslaglægges.

...

5.3.4. Ransagning mod en ikke mistænkt

...

Betingelserne for ransagning hos ikke mistænkte foreslås i § 795 generelt udformet strengere end betingelserne for at foretage ransagning mod en mistænkt ...

...

Mistanke- og indikationskrav

...

Strafferetsplejeudvalget foreslår, at indikationskravet ved ransagning mod ikke mistænkte i det væsentligste udformes i overensstemmelse med hovedreglen i den gældende § 795, således at det kræves, at der er bestemte grunde til at antage, at bevis i sagen eller genstande, der kan beslaglægges, kan findes ved ransagningen, jf. lovforslagets § 795, stk. 1 nr. 2."

Landsretten tilføjer:

"Lovforslagets bemærkninger er en gentagelse af bemærkninger fra Betænkning om ransagning under efterforskning, bet. nr. 1159/1989. I betænkningens overvejelser om ransagning mod en ikke-mistænkt anføres det således, at betingelserne for ransagning mod en ikke-mistænkt person generelt foreslås udformet strengere end betingelserne for at foretage ransagning mod en mistænkt (s. 69). Ligeledes anføres det, at udvalget foreslår, at indikationskravet ved ransagning mod ikke-mistænkte i det væsentligste udformes i overensstemmelse med den hidtidige § 795, stk. 1, nr. 2, litra b, således at det kræves, at der er "bestemte grunde til at antage, at bevis i sagen eller genstande, der kan beslaglægges, kan findes ved ransagningen." Samtidig anføres det, at denne udformning af indikationskravet er noget strengere end det foreslåede krav ved ransagning mod en mistænkt (hvor kravet er, at ransagningen må antages at være af "væsentlig betydning for efterforskningen") (s 71)."

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Det fremgår af retsplejelovens § 795, stk. 1, nr. 2, at ransagning hos en person, der ikke er mistænkt, kun må ske, hvis der er bestemte grunde til at antage, at bevis i sagen eller genstande, der kan beslaglægges, kan findes ved ransagningen. Af de ovennævnte forarbejder til bestemmelsen fremgår blandt andet, at indikationskravet derved er udformet strengere end ved ransagning hos en mistænkt.

I den foreliggende sag blev der foretaget ransagning for omtrent halvandet år siden hos A personligt i henhold til en kendelse af august 2011, han afgav forklaring som sigtet i september 2011, og under den påfølgende efterforskning gennem halvandet år er der indhentet et betydeligt efterforskningsmateriale blandt andet i form af regnskaber. Anklagemyndigheden henviser til støtte for begæringen om tilladelse til ransagning navnlig til en rapport af 28. november 2012 benævnt "Tilstedeværelse af regnskaber", der bygger på oplysninger fra en kilde, som er politiet bekendt, og som politiet vurderer som troværdig. Rapporten er kortfattet og omtaler i al væsentlighed alene tilstedeværelsen af ringbind med regnskaber, personlige effekter og enkelte kontormøbler. Der foreligger ikke oplysninger, heller ikke af helt generel art, om baggrunden for udfærdigelsen af rapporten eller om den pågældende kildes rolle på stedet eller eventuelle kendskab til de omtvistede selskaber.

Efter de foreliggende oplysninger giver rapportens indhold efter landsrettens opfattelse ikke bestemte grunde til at antage, at der på den omhandlede adresse opbevares bevis for den sigtelse, der i sagen er rejst mod A, eller genstande, der kan beslaglægges, jf. retsplejelovens § 795, stk. 1 nr. 2. På nuværende tidspunkt og efter det oplyste om sagens forløb finder landsretten efter det anførte ikke grundlag for at tage anklagemyndighedens påstand til følge.

Landsretten stadfæster herefter den kærede kendelse.

T h i b e s t e m m e s:

Byrettens kendelse stadfæstes."

- oo0oo -

Se en tilsvarende sag i Lf.Medd. 58/2011.

Aflytning - Ulovlig, men ikke strafbelagt videregivelse af oplysninger til anden myndighed - Rigsadvokaten

Forvaltningslovens § 28 (dagældende bestemmelse)

Advokat A klagede over, at Københavns Politi havde videregivet oplysninger fra en aflytning til SKAT til brug for en civil fogedsag mod hans klient.

Statsadvokaten havde ikke fundet anledning til at udtale kritik i anledning af det passede. Det klagede både A og Politiklagenævnet over til Rigsadvokaten, der efter moden overvejelse - 10 måneder - svarede, at betingelserne for at videregive oplysningerne ikke havde været til stede, uden at han dog fandt grundlag for at udtale kritik af hverken politiadvokaten eller en unavngiven politiassessor.

Rigsadvokaten 10/3 2013

Rigsadvokatens brev til advokaten gengives i sin helhed, bortset fra de sidste afsnit, der drejer sig om, at afgørelsen er endelig efter RPL § 99, stk. 3, og en beklagelse af den lange ekspeditionstid.

"De har på vegne M klaget over en afgørelse, der er truffet af Statsadvokaten for København og Bornholm (nu Statsadvokaten i København) den 17. april 2012. Ved afgørelsen afviste Statsadvokaten i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 1, Deres anmeldelse om en mulig overtrædelse af bestemmelserne i straffelovens kapitel 16 i forbindelse med, at Københavns Politi udleverede aflytningsmateriale fra en verserende politiefterforskning til SKAT til brug for en fogedsag mod Deres klient. Statsadvokaten fandt endvidere ikke anledning til at udtale kritik i anledning af det passede.

Politiklagenævnet for København og Bornholm har ligeledes klaget over statsadvokatens afgørelse.

Efter min gennemgang af sagen har jeg ikke fundet grundlag for at ændre statsadvokatens afgørelse med hensyn til spørgsmålet om strafforfølgning.

Det er imidlertid min opfattelse, at betingelserne for, at Københavns Politi kunne videregive de omhandlede oplysninger til SKAT, ikke har været til stede i det foreliggende tilfælde. Jeg har dog ikke fundet, at der er grundlag for at udtale kritik af ansatte ved Københavns Politi i anledning af det passede.

Jeg beklager meget den lange tid, der er medgået til min behandling af klagerne.

Deres klage

De har i Deres klage bl.a. anført, at forvaltningslovens § 28 efter Deres opfattelse ikke regulerer politiets videregivelse af de pågældende oplysninger, da processuelle beslutninger under en straffesags efterforskning ikke er omfattet af forvaltningslovens afgørelsesbegreb.

De har yderligere anført, at det forhold, at afgørelsen i sagen måtte bero på en ganske kompliceret fortolkning af en række retsregler, sådan som statsadvokaten har anført, næppe udelukker forsæt, da der er tale om politiadvokater og jurister, der er beskæftiget i anklagemyndigheden, og som må være at betragte som specialister på området.

De har herudover henvist til Deres tidligere breve i sagen.

Politiklagenævnet for København og Bornholms klage

Politiklagenævnet har i sin klage bl.a. gjort gældende, at udlevering til en anden forvaltningsmyndighed af materiale tilvejebragt ved et strafprocessuelt indgreb efter nævnets opfattelse er omfattet af retsplejelovens restriktive regler for indhentelse og anvendelse af disse oplysninger, jf. retsplejelovens §§ 781-783 og 791.

Som følge heraf er materialet derfor efter nævnets opfattelse ikke omfattet af forvaltningslovens/persondatalovens regler om udveksling af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder.

Nævnet har herudover bemærket, at værdispringsreglen i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 3, i øvrigt ville forhindre, at videregivelse kunne finde sted, da hensynet til gennemførelse af den omhandlede fogedforretning ikke klart overstiger hensynet til den person, tvangsindgrebet retter sig imod.

På baggrund heraf finder nævnet, at der foreligger en overtrædelse af straffelovens kapitel 16, hvorfor der bør rejses sigtelse i sagen.

Begrundelse

Jeg er enig med Statsadvokaten i, at spørgsmålet om, hvorvidt politiet har været berettiget til at videregive det omhandlede aflytningsmateriale til SKAT, må vurderes på grundlag af bestemmelsen i den dagældende forvaltningslovs § 28. Den nævnte bestemmelse regulerede på daværende tidspunkt spørgsmålet om, i hvilke tilfælde en forvaltningsmyndighed måtte videregive fortrolige oplysninger til en anden forvaltningsmyndighed.

Om baggrunden for min vurdering kan jeg henvise til det, som Statsadvokaten har anført herom i sin afgørelse. Jeg bemærker i den forbindelse endvidere, at bestemmelserne i forvaltningslovens kapitel 8, herunder bestemmelserne om videregivelse af oplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, gælder (og gjaldt) for al virksomhed, der udøves inden for den offentlige forvaltning, jf. lovens § 2, stk. 3 (og ikke kun i afgørelsessager).

Jeg finder endvidere i lighed med Statsadvokaten - og af de samme grunde - at de oplysninger, der blev videregivet fra politiet til SKAT, må anses for omfattet af den dagældende forvaltningslovs § 28, stk. 1, om oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold.

Om politiet var berettiget til at videregive de omhandlede oplysninger til SKAT, vil herefter skulle vurderes efter forvaltningslovens dagældende § 28, stk. 2, nr. 3 (værdispringsreglen), hvorefter videregivelse af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold kunne ske (uden samtykke), når videregivelsen skete til varetagelse af interesser, der klart oversteg hensynet til de interesser, der begrundede hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningerne angik.

Der er således tale om en afvejning af, hvilke interesser der er knyttet til hemmeligholdelse af det pågældende materiale, som politiet havde tilvejebragt under efterforskningen af en straffesag, og hvilke interesser videregivelsen af oplysningerne i det foreliggende tilfælde tjente. Som Statsadvokaten har anført, vil denne afvejning skulle foretages under iagttagelse af de almindelige krav om bl.a. proportionalitet og nødvendighed, som følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

I den konkrete sag var der tale om oplysninger, som politiet havde tilvejebragt ved et indgreb i meddelelseshemmeligheden som led i en strafferetlig forfølgning, og videregivelsen af oplysningerne skete til SKAT til brug for en civil sag vedrørende indrivelse af et offentligt pengekrav mod Deres klient. Jeg finder efter omstændighederne ikke, at den interesse, der var knyttet til videregivelsen af oplysningerne i den foreliggende sag, kan anses for klart at overstige hensynet til hemmeligholdelse af de pågældende oplysninger fra politiets efterforskning. Det er derfor min opfattelse, at betingelserne for, at Københavns Politi kunne videregive de omhandlede oplysninger til SKAT, ikke kan anses for at have været til stede i det foreliggende tilfælde.

Bestemmelsen i den dagældende forvaltningslovs § 28 er ikke selvstændigt strafsanktioneret. Grundlaget for et eventuelt strafferetligt ansvar for tilsidesættelse af bestemmelsen vil derfor være de almindelige bestemmelser i straffelovens kapitel 16 om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv m.v., herunder særligt bestemmelsen i straffelovens § 152 og § 157.

Som anført overfor beror afgørelsen af, om det var berettiget af politiet at videregive oplysningerne til SKAT, på en konkret og skønsmæssigt præget vurdering, hvor der skal foretages en afvejning af forskellige modsatrettede hensyn.

Jeg finder efter omstændighederne i den foreliggende sag ikke, at det forhold, at Københavns Politi foretog en anden afvejning af disse hensyn, skulle indebære, at der er tale om et forhold, som kan danne grundlag for strafforfølgning efter straffelovens kapitel 16.

Jeg har herved lagt vægt på, at der ikke er oplysninger eller omstændigheder i sagen, der godtgør eller sandsynliggør, at der skulle være sket en bevidst tilsidesættelse af reglerne om videregivelse af oplysninger, men at der som nævnt efter det oplyste alene er foretaget en saglig og faglig skønsmæssig vurdering.

Jeg har endvidere lagt vægt på, at den foretagne vurdering efter min opfattelse ikke har en sådan karakter, at der er tale om et forhold, som vil kunne være omfattet af bestemmelsen i straffelovens § 157 om grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed i tjenesten.

Efter min opfattelse foreligger der heller ikke oplysninger i sagen, som kan give grundlag for at udtale kritik af enkeltpersoner i anledning af politikredsens behandling og vurdering af spørgsmålet om videregivelse af oplysningerne.

Jeg har ved min afgørelse i sagen ikke taget stilling til det forhold, at politiet i forbindelse med en ransagning hos Deres klient medtog kontanter og et smykke til dækning af det offentlige (evt.) pengekrav mod Deres klient. Der har således efter det oplyste ikke været tale om et indgreb, der er foretaget som led i en strafferetlig forfølgning, som henhører under anklagemyndigheden. Jeg har imidlertid orienteret Rigspolitiet om sagen, således at Rigspolitiet har lejlighed til at vurdere, om politiets fremgangsmåde giver anledning til mere generelle overvejelser.

Sagens forløb

- Den 17. april 2012 traf Statsadvokaten i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 1, afgørelse om ikke at indlede efterforskning mod en politiadvokat og en unavn-given politiassessor ved Københavns Politi for overtrædelse af straffelovens kapitel 16 om videregivelse af fortrolige oplysninger. Statsadvokaten fandt ligeledes ikke anledning til at udtale kritik af enkeltpersoner eller af fremgangsmåden som sådan. Statsadvokaten lagde ved afgørelsen især vægt på, at spørgsmålet om videregivelse af oplysninger, som politiet lovligt ligger inde med, efter hendes opfattelse reguleres af reglen i værdispringslovens § 28, stk. 2, nr. 3, (nu persondataloven). Statsadvokaten fandt på baggrund af karakteren

af indholdet i de samtaler, der var videregivet til SKAT, ikke grundlag for at tilsidesætte politiets vurdering, hvorefter hensynet til varetagelsen af offentlige interesser oversteg modstående hensyn til hemmeligholdelse.

- Politiklagenævnet har klaget over afgørelsen den 8. maj 2012, og De har klaget over afgørelsen den 14. maj 2012.
- Statsadvokaten har afgivet en udtalelse den 30. maj 2012 i anledning af klagerne. Statsadvokaten har henholdt sig til sin afgørelse.

Lovgrundlag

- Sagen drejer sig om overtrædelse af straffelovens kapitel 16 (Forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv m.v.)
- Min afgørelse er truffet efter reglerne i retsplejelovens § 749, stk. 1 (ikke grundlag for at indlede efterforskning), og § 99, stk. 3 (Rigsadvokaten behandler klager over statsadvokaternes afgørelser).

Erstatning

Hvis Deres klient har et erstatningskrav, har han mulighed for selv at anlægge sag (civil retssag). Deres klient kan få nærmere oplysninger ved at henvende sig til retten."

Landsforeningens Meddelelse 42/2013

Forsvarerbeskikkelse - Interessekonflikt - Flere advokater fra samme kontor

Retsplejelovens § 734

I en større hashesag mødte to advokater fra et større advokatkontor med partnere i både København og Aarhus op til et grundlovsforhør og fremsatte begæring om, at 9 advokater fra København og Aarhus blev beskikket for de 9 sigtede i sagen, og således, at én advokat S i grundlovsforhøret blev beskikket for samtlige sigtede, og at beskikkelsen efter grundlovsforhøret blev ændret i overensstemmelse med de sigtedes ønsker som anført.

Både anklagemyndigheden og de to beneficerede advokater, der var tilsagt til retsmødet, protesterede med henvisning til, at der var interessekonflikt mellem de sigtede.

Retten traf afgørelse om, at advokatkontoret ikke både kunne repræsentere de 6 angivelige mindre fisk og de 3 hovedmænd (referentens udlægning).

Retten i Glostrup nr. 15-2917/2013, 15/3 2013

Der henvises til ovennævnte resumé og citeres fra side 3 i kendelsen.

"...

Forsvareren, advokat S, anmodede retten om i overensstemmelse med de sigtedes ønsker at beskikke de ni advokater fra advokat C's kontor, som der tidligere i retsmødet er anmodet om. Der henvises til, at der som tidligere anført ikke er nogen interessekonflikt. Man er dog villig til at afstå fra beskikkelse vedrørende T₉, da det ikke helt kan udelukkes, at der kan være en interessekonflikt.

Anklageren protesterede herimod og henviste til, at der består en interessekonflikt mellem på den ene side de sigtede T₇, T₈ og T₉ og på den anden side de øvrige sigtede.

Anklageren oplyste, at anklagemyndigheden ønsker at indgive et skriftligt indlæg herom.

Forsvareren, advokat S, meddelte, at det er nødvendigt at retten i dag tager stilling til begæringen om beskikkelse.

Anklageren og forsvareren havde lejlighed til at udtale sig.

Retten afsagde

Kendelse

Det følger af retsplejelovens § 734, stk. 2, at forsvaret for flere personer, der er sigtet under samme sag, kun kan udføres af den samme person, når de sigtedes interesser under sagen ikke er modstridende.

Efter oplysningerne om den organisering og rollefordeling, som er lagt til grund ved rettens kendelse om varetægtsfængsling, finder retten, at der er en reel og nærliggende risiko for en interessekonflikt for så vidt angår de tre sigtede, T₇, T₈ og T₉ på den ene side og de medsigtede på den anden side. Henset hertil taler retsplejemæssige hensyn afgørende imod, at advokater fra det samme kontor kan varetage forsvaret for samtlige sigtede, jf. princippet i retsplejelovens § 734, stk. 2. Advokater fra Advokatfirmaet C's kontor kan derfor enten repræsentere forsvaret for T₇, T₈ og T₉ eller repræsentere forsvaret for de medsigtede.

Derfor bestemmes

Advokater fra det samme kontor kan ikke både repræsentere forsvaret for T₇, T₈ og T₉ samt repræsentere forsvaret for de medsigtede T₁ - T₆."

- oo0oo -

Der henvises i øvrigt til TfK 2011.1036 V og Sysette Vinding Kruses og Elsebeth Rasmussens artikel i Advokaten 8/2012, side 12 ff.

Landsforeningens Meddelelse 43/2013

Forsvarerbeskikkelse - Lukkede retsmøder - Udtalelser til pressen - Klageretskendelse

Retsplejelovens § 733 og § 736

I en meget omtalt sag med sigtelse og siden tiltale for groft tyveri fra en offentlig institution blev der afholdt grundlovsforhør for lukkede døre. Sagen var i de følgende dage genstand for omtale i dagspressen, og ledende aviser bragte oplysninger om de sigtedes tilknytning til nynazistiske miljøer, ligesom en ansat ved den offentlige institution udtalte sig om resultatet af politiets ransagning hos en af de sigtede.

Advokat A besøgte T nogle dage efter. T ville gerne have en gendrivelse af avisartiklerne ud til pressen, og A konstaterede, at samtlige de oplysninger, som T ville have ud til pressen, var dækket af noterne fra hans indledende møde inden grundlovsforhøret.

A gik derfor til pressen med oplysning om, at ingen af de fundne dokumenter stammede fra den pgl. offentlige institution, derimod fra makulering fra andre offentlige institutioner samt private arkiver. T afviste beskyldningen om nazistiske tilbøjeligheder som det rene vrøvl.

Herefter begærede anklagemyndigheden, at A blev afbeskikket under henvisning til en påvirkelig risiko for, at A ville modvirke sagens opklaring. Københavns Byret fulgte anklagemyndigheden i en kendelse af 14/12 2012.

Sagen blev indbragt for Den Særlige Klageret, der ændrede byrettens afgørelse, jfr. nedenfor.

Den Særlig Klageret j.nr. K-001-13, 27/3 2013

Der henvises vedr. forhistorien til resuméet ovenfor og citeres fra kendelsen side 6:

"Klageretten lægger til grund, at advokat A under sin samtale med sigtede T forud for grundlovsforhøret den 25. oktober 2012 modtog information omfattende de oplysninger, som advokat A senere videregav til dagspressen. Samtalen fandt sted i nær tilknytning til og alene med det formål at repræsentere T som dennes beskikkede advokat under det efterfølgende grundlovsforhør, som fandt sted for lukkede døre. Under disse omstændigheder og i det omfang, oplysningerne tillige fremgik under det lukkede grundlovsforhør eller kunne prisgive oplysninger fremkommet under det lukkede grundlovsforhør, finder Klageretten, at det er uden betydning for vurderingen i henhold til retsplejelovens § 736, stk. 2, jf. § 733, stk. 2, om A havde fået kendskab til oplysningerne under formødet med sin klient.

Oplysning om dokumenternes tilknytning til Rigsarkivet og det tidligere Landsarkiv for Sjælland fremgik af sigtelsen mod T, som blev oplæst, inden dørene under grundlovsforhøret blev lukket i medfør af retsplejelovens § 29, stk. 3, nr. 4. Efter afsigelsen af kendelse om dørlukning fremkom der under grundlovsforhøret oplysninger om T's tidligere ansættelsesforhold hos [... udelades af referatet ...]. De øvrige oplysninger, som advokat A afgav til dagspressen, fremgik ikke under grundlovsforhøret, og de var efter Klagerettens opfattelse heller ikke egnede til at prisgive oplysninger fremkommet under den lukkede del af grundlovsforhøret.

Uagtet at advokat A således til pressen videregav enkelte oplysninger, som fremkom under det lukkede grundlovsforhør, finder Klageretten ikke, at disse oplysninger og den skete videregivelse har en sådan karakter, at der herved kom til at foreligge en påviselig risiko for, at advokat A vil hindre eller modvirke sagens opklaring, jf. retsplejelovens § 736, stk. 2, jf. § 733, stk. 2. Klageretten ophæver derfor byrettens kendelse.

T h i b e s t e m m e s:

Københavns Byrets kendelse af 14. december 2012 ophæves."

Landsforeningens Meddelelse 44/2013

Tyveri - Udvisning undladt

Straffelovens § 276, udlændingelovens § 2

En bosnisk kvinde K havde i et tog fra Københavns Lufthavn stjålet en pung til en værdi af ca. 3.000 kr. op af en håndtaske. 30 dages fængsel, men ikke udvisning, da K var ustraffet og forholdet ikke af professionel karakter eller del af organiseret kriminalitet.

Københavns Byret SS 3-8550/2013, 16/4 2013

En bosnisk kvinde K på 52 år var tiltalt for i marts 2013 i et tog fra Københavns Lufthavn at have stjålet en Louis Vuitton pung til en værdi af ca. 3.000 kr. op af en aflåst håndtaske.

Der var påstand om fængselsstraf og udvisning.

K, der var ustraffet, påstod frifindelse, herunder frifindelse for udvisning.

Efter bevisførelsen fra pungens ejer og en pige, der havde overværet episoden, blev K fundet skyldig og idømt 30 dages fængsel. Hun havde siddet frihedsberøvet fra den 15/3 2013.

Retten bemærkede vedr. udvisningspåstanden:

"Tiltalte er ikke tidligere straffet, og forholdet er ikke af professionel karakter eller del af organiseret kriminalitet. Tiltaltes adfærd anses derfor ikke for udtryk for en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører grundlæggende samfundsinteresser, jf. opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2, 2. led, hvorfor betingelserne for udvisning ikke er opfyldt, og tiltalte frifindes for påstanden herom."

- oo0oo -

K havde om sine personlige forhold oplyst, at hun var bosnisk statsborger, men i mange år havde været gift med en italiensk statsborger og med opholdstilladelse i Italien.

Landsforeningens Meddelelse 45/2013

Udlevering til strafforfølgning - Momssvig - Menneskerettigheder - Dansk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 6 og 8, udleveringslovens § 10 a og § 18 a

En dansk statsborger S blev i november 2012 begæret udleveret til Tyskland til strafforfølgning for forsætlig grov momsunddragelse. Byretten godkendte Justitsministeriets afgørelse om udlevering, uagtet at det bl.a. blev gjort gældende, at udlevering ville være i strid med EMK art. 6, idet S havde afgivet oplysninger til de danske myndigheder uden viden om, at han var mistænkt i Tyskland for momsunddragelse, og at oplysningerne skulle videre hertil.

Afgørelsen blev kæret til landsretten og behandlet mundtligt.

Landsretten stadfæstede afgørelsen.

ØL 16. afd. kære nr. S-795-13, 25/4 2013

Der citeres fra side 9 i landsrettens kendelse:

"For at kunne danne grundlag for udlevering skal en arrestordre efter udleveringslovens § 18 a, stk. 1, bl.a. indeholde oplysning om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser.

Det fremgår af den europæiske arrestordre, at fængslingskendelsen afsagt af retten i Kiel den 9. november 2012 danner grundlag for arrestordren. Fængslingskendelsen, der er vedlagt arrestordren, indeholder en nærmere beskrivelse af den rejste sigtelse og de tyske lovbestemmelser, der angives at være overtrådt. Den uoverensstemmelse, der er i beskrivelsen af sigtelsen i forhold 3 - 14 i henholdsvis den europæiske arrestordre og fængslingskendelsen, er efter landsrettens opfattelse en mindre og teknisk afvigelse, og statsadvokaturen i Kiel har den 10. april 2013 oplyst, at det er beskrivelsen af sigtelsen i fængslingskendelsen, der er den korrekte. Landsretten bemærker i den forbindelse, at en udstedende stat ikke kan anses for at være afskåret fra at meddele supplerende eller præciserende oplysninger til en europæiske arrestordre, jf. herved Rådets håndbog om udstedelse af en europæisk arrestordre, punkt 1.2 (17195/1/10 rev 1 COPEN 275 EJM 72 EUROJURIST 139).

Landsretten tiltræder herefter, at arrestordren indeholder en sådan tilstrækkelig beskrivelse af de strafbare handlinger, som S sigtes for i Tyskland, at kravene i udleveringslovens § 18 a, stk. 1, er opfyldt, og at det er muligt at tage stilling til, hvorvidt forholdene er strafbare i Danmark. Det tiltrædes på grundlag af beskrivelsen i arrestordren sammenholdt med dansk ret tillige, at kravet om dobbelt strafbarhed efter udleveringslovens § 10 a, stk. 2, er opfyldt.

Efter udleveringslovens § 1, stk. 1, kan der ske udlevering, hvis en person i udlandet er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling. Den omstændighed, at der ikke er rejst tiltale i sagen, kan under de foreliggende omstændigheder ikke føre til, at udlevering nægtes, jf. det nedenfor anførte om den forventede varighed af efterforskningen.

Det følger af praksis vedrørende EMRK art. 6, at en medlemsstat ikke må udlevere en person til strafforfølgning, hvis der er vægtige grunde til at antage, at den pågældende risikerer at blive udsat for en "flagrant denial of justice", det vil sige en proces, der er

åbenbart i strid med art. 6 og de principper, der følger af bestemmelsen. Bevisbyrden for, at der foreligger en sådan risiko, påhviler den person, der begæres udleveret.

Landsretten finder det efter bevisførelsen, herunder oplysningerne og erklæringerne fra de tyske myndigheder, ikke godtgjort, at der er risiko for, at S ved udlevering til og sagens senere afgørelse i Tyskland risikerer at blive udsat for en åbenbar krænkelse af EMRK art. 6.

Der foreligger endvidere ikke oplysninger, der giver grundlag for at nægte udlevering i medfør af udleveringslovens § 10 i og artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention som værende uproportional eller unødigt indgribende for S's familieliv. Det fremgår således af Retten i Kiels fængslingskendelse, at en varetægtsfængsling forventes at være tidsmæssigt begrænset, da efterforskningen forventes afsluttet i nær fremtid.

Herefter, og da det i øvrigt anførte ikke kan føre til et andet resultat, stadfæstes byrettens kendelse.

T h i b e s t e m m e s :

Byrettens kendelse stadfæstes."

Landsforeningens Meddelelse 46/2013

Beviser - Afhøring af rapportoptagende betjente - Formfejl

Retsplejelovens § 752 og § 871

I forbindelse med en anholdelse i en narkotikasag udspurgte politiet sigtede uden at gøre denne opmærksom på, at han ikke var forpligtet til at udtale sig.

Bevisførelse i form af politiassistentens forklaring om, hvad den sigtede havde svaret, nægtet.

Københavns Byret SS 3-16806/2012, 19/9 2012

Der henvises til resuméet ovenfor og citeres fra retsbogen side 51 f:

"Politiassistent P mødte som vidne ...

Vidnet forklarede, at det er rigtigt, at vidnet sammen med en kollega deltog i en anholdelse af S på Københavns Hovedbanegård ved billetautomaten i Banegårdshallen

ved Banegårdspladsen ved Vesterbrogade. S stod og skulle indløse en billet. Vidnet og en kollega gik hen til S og tog fat i ham og sigtede ham for § 191. Anholdelsen skete stille og roligt. Herefter spurgte vidnet, om S havde noget ulovligt på sig.

S's beskikkede forsvarer, advokat A, protesterede mod, at vidnet afhøres herom. Forsvareren henviste til, at tiltalte bliver afhørt af vidnet, uden at tiltalte forinden er gjort opmærksom på, at han ikke har pligt til at udtale sig. Vidnet kan afhøres om de faktiske omstændigheder omkring anholdelsen, men ikke hvad tiltalte har forklaret til vidnet. Det er omgåelse af reglerne om dokumentation af politirapporter.

Anklageren fastholdt, at vidnet kan afhøres herom og henviste til, at tiltalte har afgivet forklaring herom, og at der er tale om omstændigheder omkring anholdelsen, hvilket skal fremgå af en rapport.

Retten midlertidigt hævet kl. 11.48.

Retten sat på ny kl. 12.45.

Efter votering afsagde retten sålydende

K e n d e l s e:

Det er en grundlæggende rettighed, at man ikke har pligt til at udtale sig til politiet. Efter at tiltalte er blevet anholdt og sigtet af vidnet, har vidnet, som er polititjenestemand, ikke i overensstemmelse med forskrifterne gjort tiltalte bekendt med, at tiltalte ikke har pligt til at udtale sig, og desuagtet har vidnet udspurgt tiltalte. Under disse omstændigheder finder retten, at en afhøring af vidnet, som er den person, der har optaget rapport, om hvad tiltalte har sagt efter anholdelsen, er i strid med princippet i retsplejelovens § 871, stk. 4, hvorfor

b e s t e m m e s:

Anklagemyndigheden tillades ikke at afhøre vidnet om, hvad S har sagt i forbindelse med anholdelsen."

Landsforeningens Meddelelse 47/2013

Trusler mod politiet - Hærværk - Beviser - Frifindelse

Straffelovens § 119 og § 291

T var tiltalt for bl.a. trusler mod politiet på en politistation samt hærværk mod en rude i et venterum. En video var ikke sikret til sagen, og de afgivne forklaringer havde på flere punkter virket tøvende og usikre. Det måtte lægges til grund, at T i venterummet i desperation havde banket på ruden, da han havde ringet flere gange, uden at der skete noget. Han måtte efterfølgende køres på hospitalet, da han havde det dårligt. Frifindelse.

Retten i Helsingør nr. 1-3790/2012, 17/4 2013

T på 42 år var tiltalt for følgende forhold begået i juli 2012:

1. Ordensbekendtgørelsen, ved ud for politistationen at have optrådt fornærmeligt, idet han til politiassistent P og politibetjent M udtalte: "fuck jer" eller lignende.
2. Straffelovens § 119, ved kort efter - efter at være bedt om at forlade stationen, og politiassistent P havde vendt ryggen til - at have truet denne med vold, idet han udtalte: "Jeg venter på dig, når du får fri" eller lignende, og, da politiassistenten vendte sig om mod tiltalte, pegede på denne med et vredt og truende udtryk i ansigtet.
3. Straffelovens § 291, ved kl. 19.20 at have slået en rude ud af rammen i døren til venterummet på politistationen, hvorved der skete skade for et endnu ikke opgjort beløb.

Der var påstand om fængselsstraf. T nægtede sig skyldig. Han havde en voldsdom fra 2009 med betinget fængsel i 30 dage.

Resten er citat af dommen:

"Tiltalte har om sine personlige forhold forklaret, at han lever af førtidspension. Han er politisk flygtning fra Libanon og har traumer som følge af tortur i libanesiske fængsler.

Rettenns begrundelse og afgørelse

Forhold 1:

Det lægges efter vidnernes samstemmende forklaringer til grund, at ordene "fuck jer" blev fremsat i vindfanget til politistationen. Politistationen var på det tidspunkt lukket. Da udtalelsen herefter er fremsat på et ikke offentligt tilgængeligt sted, er udtalelsen ikke egnet til at forstyrre den offentlige orden, hvorfor tiltalte vil være at frifinde for dette forhold.

Forhold 2:

Tiltalte har bl.a. forklaret, at han rettede henvendelse på Helsingør Politistation som følge af, at hans mindreårige søn var blevet anholdt tidligere på dagen. Politibetjentene ville ikke fortælle ham noget om sønnen. Det gjorde ham frustreret. De smed ham ud. Det han prøvede at sige til betjentene udenfor var, at han ville vente til betjentene havde tid til at tale med ham. Han taler ikke godt dansk, men forstår det meste af det, der bliver sagt. Han truede på intet tidspunkt en af betjentene.

M har bl.a. forklaret, at tiltalte rettede henvendelse på stationen vedrørende hans mindreårige søn. Han fik besked om, hvorfor sønnen var anholdt. De undersøgte ikke, om sønnen skulle afhøres, da det ikke var deres sag. Tiltalte blev irriteret og virkede uforstående og på et tidspunkt beskyldte han politiet for at være racistisk. Det var baggrunden for, at de bad ham om at forlade stationen. Tiltalte talte gebrokkent dansk. Udenfor stationen var tiltalte stadig ophidset. Vidnet hørte, at tiltalte sagde "Jeg venter på dig, når jeg får fri". Vidnet opfattede det som en trussel mod hans kollega.

P har bl.a. forklaret, at tiltalte rettede henvendelse på stationen for at høre nærmere om hans søn. Da han ved anholdelsen var orienteret om, hvad der skulle ske med sønnen, fandt de ikke anledning til at kontakte de kolleger, der stod for sagen. Samtalen foregik på dansk, som det var vidnets opfattelse, at tiltalte forstod. Da tiltalte beskyldte dem for at være racister, bad de ham om at forlade stationen. De fulgte ham ud, da stationen var låst. Tiltalte var ophidset og sagde flere grimme ting. Udenfor sagde tiltalte til vidnet: "Jeg venter på dig, når jeg får fri" og pegede på ham med en knyttet næve. Dette opfattede vidnet som en trussel, hvorfor tiltalte blev anholdt.

Retten finder, at de afgivne forklaringer på flere punkter virkede tøvende og usikre. Herefter finder retten ikke, at der er ført fuldt tilstrækkeligt bevis for, at tiltaltes udtalelse var ment som en trussel mod P. Tiltalte vil derfor være at frifinde for dette forhold.

Forhold 3:

Det lægges efter tiltaltes forklaring til grund, at han ringede flere gange med klokken fra venterummet, som han var lukket ind i uden, at der skete noget. Herefter bankede han i desperation på ruden, der til sidst gik løs. Tiltalte blev efterfølgende kørt på hospitalet, da han havde det dårligt. Under disse omstændigheder finder retten, at tiltalte slog på ruden for at hidkalde hjælp og ikke med forsæt til at slå ruden ud af rammen. Tiltalte vil herefter være at frifinde for dette forhold.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T frifindes."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Betjentene forklarede i retten, at vagthavende øjensynlig havde set på videoovervågningen, at der var optræk til ballade. De syntes ikke, det var mærkeligt, at videoen ikke var sikret til sagen; det var der ingen, der havde tænkt på.

Dommeren nævnte i sin mundtlige redegørelse, at den manglende sikring af bevismateriale havde bidraget til bevisusikkerheden.

Om forhold 3 kan tilføjes, at tiltalte er politisk flygtning, med bl.a. en baggrund af polititortur og klaustrofobi. Endvidere er han hjertepatient med pacemaker."

Landsforeningens Meddelelse 48/2013

Udlevering - Europæisk arrestordre - Humanitære hensyn - Vare-tægtsfængsling

Udleveringslovens § 10 i

Sagen har et indviklet forløb. Der citeres nedenfor en tidsfølge fra forsvarerens brev vedr. en svensk-tjekkisk statsborger S på 64 år, der blev begæret udleveret til straf-forfølgning i Slovakiet for forfalskning af betalingsmidler.

"Københavns Byrets kendelse af 11. september 2012, hvor Byretten traf udsættelse af en udsendelse af min klient af helbredsmæssige grunde.

Anklagemyndigheden påkærede til landsretten, som ved kendelse af 2. oktober 2012 ændrede kendelsen, således at min klient skulle udleveres.

Anklagemyndigheden havde afleveret kæreskriftet til landsretten på sidstedagen og jeg søgte derfor tredjeinstansbevilling dels på spørgsmålet om admittering af kæren, og dels - samt subsidiært - på spørgsmålet om forståelsen af udleveringslovens § 10i. Min klient havde siddet varetægtsfængslet siden 27. juni 2012, og jeg troede egentlig at Rigsadvokaten på baggrund af min ansøgning til Procesbevillingsnævnet ville acceptere frivilligt at afvente Nævnets afgørelse på spørgsmålet om effektivering af udsendelsen.

Men nej. Højesteret traf d. 1. november 2012 beslutning om at tillægge ansøgningen til procesbevillingsnævnet opsættende virkning.

Procesbevillingsnævnet tillod ved skrivelse af 19. december 2012 at indbringe spørgsmålet om landsrettens admittering af kæren for Højesteret.

Højesteret afsagde herefter kendelse d. 18. marts 2013 og ophævede landsrettens kendelse af 2. oktober 2012."

Sagen endte med, at S blev løsladt og kunne sendes tilbage til Sverige efter 9 måneder i Vestre Fængsel, da Justitsministeriet af humane grunde afslog udleveringen.

Justitsministeriet, Politi- og Strafferetsafdelingen, 27/3 2013

Brev til Københavns Politi:

"Udlevering af S. Deres j.nr. X-12

1. Ved europæisk arrestordre af 8. oktober 2007 har de slovakiske myndigheder anmodet om, at den svensk-tjekkiske statsborger S (også kendt som T) født den (... 1948), udleveres til straffuldbyrdelse i Slovakiet. Af den europæiske arrestordre fremgår det, at S ved den regionale domstol i Bratislavas dom af 2. oktober 2001 og den højeste domstol i Slovakiets dom af 27. august 2002 blev idømt 6 års fængsel for bedrageri.

De slovakiske myndigheder har endvidere ved europæisk arrestordre af 24. september 2007 anmodet om, at S udleveres til strafforfølgning i Slovakiet for forfalskning af betalingsmidler. Den regionale domstol i Bratislava afsagde på denne baggrund den 18. april 2006 en fængslingskendelse.

2. Det fremgår endvidere af sagen, at S den 27. juni 2012 blev anholdt til udleveringssagen af Københavns Politi, og at Københavns Byret samme dag afsagde kendelse om varetægtsfængsling af S i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, jf. udleveringslovens § 18 b, stk. 2. S har efterfølgende siddet varetægtsfængslet under hele forløbet.

3. Ved brev af 16. juli 2012 besluttede Justitsministeriet, at S skulle udleveres til Slovakiet på baggrund af de to europæiske arrestordrer.

Ved brev af 18. juli 2012 oplyste advokat A, at S ønskede at indbringe Justitsministeriets beslutning for domstolene.

4. Ved Københavns Byrets kendelse af 11. september 2012 blev Justitsministeriets beslutning om udlevering kendt lovlig. Da S bl.a. lider af maniodepression og Cushings syndrom, blev det dog af byretten bestemt, at gennemførelsen af udleveringen udsættes indtil S's helbredstilstand måtte være således bedret, at det vil være forsvareligt at gennemføre en udlevering.

Anklagemyndigheden indbragte efterfølgende byrettens kendelse for Østre Landsret, som ved kendelse af 2. oktober 2012 ændrede byrettens kendelse således, at bestemmelsen om udsættelse af udleveringen blev ophævet.

Den 18. marts 2013 ophævede Højesteret imidlertid Østre Landsrets kendelse af 2. oktober 2012, idet anklagemyndigheden ikke havde indgivet rettidigt kæremål.

Københavns Byrets kendelse af 11. september 2012 står derfor ved magt.

5. Ved brev af 19. marts 2013 har Københavns Politi indstillet til Justitsministeriet, at Justitsministeriet ophæver beslutningen af 16. juli 2012 om udlevering, idet S's helbredstilstand er forværret.

Københavns Politi har oplyst, at anklagemyndigheden har indhentet lægelige oplysninger fra Vestre Fængsel, hvor S er indsat, og at det fremgår af den seneste lægeudtalelse, at S's helbredstilstand er forværret. Efter det oplyste har S en behandlingskrævende hjernetumor, hudkræft samt svær depression. Fængselsopholdet forværrer situationen, og der er ikke tegn på bedring.

6. Justitsministeriet bemærker, at betingelserne i udleveringslovens § 10 a er opfyldt, herunder at de forhold, som S er henholdsvis dømt og sigtet for, er omfattet af udleveringslovens § 10 a, stk. 1, nr. 8 og 24, og efter slovakisk ret kan straffes med fængsel i mindst tre år.

Det er imidlertid Justitsministeriets opfattelse, at det under hensyn til S's helbredsmæssige tilstand vil være uforeneligt med humanitære hensyn at gennemføre en udlevering af ham til Slovakiet på nuværende tidspunkt, jf. udleveringslovens § 10 i.

På baggrund af de nævnte forhold og de seneste lægefaglige vurderinger er det endvidere Justitsministeriets vurdering, at der ikke vil være grundlag for at udlevere S på et senere tidspunkt.

S og dennes forsvarer bedes hurtigst muligt gjort bekendt med Justitsministeriets beslutning.

Justitsministeriet skal anmode om at modtage underretning, når S er gjort bekendt med ministeriets beslutning."

Landsforeningens Meddelelse 49/2013

Ransagning - Ulovlig - Anonyme tip

Retsplejelovens § 794

Politiet foranstaltede en ransagning af og hos M som følge af et anonymt tip.

Retten fandt ransagningen ulovlig, da der intet var oplyst om M's forhold, der måtte kunne begrunde mistanken mod denne.

Retten i Århus nr. 8-1717/2013, 11/4 2013

M var udsat for en ransagning på sin bopæl den 5/3 2013, som sigtet for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Spørgsmålet blev på M's begæring forelagt retten. Resten er citat af kendelsen:

"Der har været afholdt retsmøde den 4. april 2013. M har i retsmødet forklaret, at han var i Bazar Vest den 5. marts om aftenen. Han var der for at se en fodboldkamp, og han var i Bazaren ved 21 eller 22-tiden. Da kampen var slut, gik han hjem for at sove, idet han senere skulle møde på arbejde. Der var flere, der forlod Bazaren på det tidspunkt. Der var nogle, der gik sammen med ham, men han gik hjem alene. Han kom ind ad hoveddøren til ejendommen, og han gik op på 1. sal. Da han havde lukket døren, brusede nogle politibetjente ind. De var tre i alt. De kom løbende op ad trappen og sagde: "stop". De sagde til ham, "Du skal lige tjekkes for stoffer". På det tidspunkt befandt han sig stadig i opgangen. Han skulle tage alt tøjet af. Under dette kom folk ind i opgangen. Politiet fandt intet ulovligt på ham. De sagde herefter til ham, at de også skulle ransage lejligheden. Han sagde, at de ikke måtte, men de sagde, at det kunne de. For at undgå at blive anholdt, accepterede han ransagningen. De fandt intet i forbindelse med ransagningen. Da de havde ransaget hans lejlighed, fik han at vide, at han var mistænkt for at skulle transportere store mængder narkotika. Han blev ikke sigtet forinden ransagningen. Han fik heller ikke oplyst årsagen til ransagningen, før denne fandt sted. Bagefter hørte han, at politiet havde fået et anonymt tip, om at han var gået hjem fra Bazaren med store mængder narkotika. Han kender ikke en person ved navn S. Han bliver ofte generet af politiet, senest for to dage siden. Han sad da i Bazar Vest og spiste, men blev kaldt ud af politiet og undersøgt.

Af anmeldelsesrapport af 6. marts 2013 fremgår, at der som sagens genstand er anført: "Der indgik tip om muligt salg af narkotika i Bazar Vest. En person havde oplysninger om en navngiven person, der angiveligt skulle overdrage en større mængde narkotika". Det fremgår videre af rapporten, at der til politiet af en person, hvis identitet er politiet bekendt, men af frygt for repressalier ønsker at være anonym, blev oplyst, at M skulle overdrage en større mængde narkotika til en unavngiven person ved Bazar Vest inden kl. 23. Det fremgår videre af rapporten, at tre betjente tog opstilling omkring Bazaren, og at de kl. 22.50 fik øje på sigtede. Han fulgtes med en unavngiven person. Politiet kontaktede sigtede, og sigtede ham for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Det fremgår videre af kilderapport og rapport om tidspunkt for kildeoplysning, at kilden skulle have kontaktet politiet den 5. marts 2013 over middag, og at det skulle være oplyst, at sigtede skulle levere en ukendt mængde narkotika til S.

Anklageren har til støtte for sin påstand om, at ransagningen godkendes, anført, at kilden er troværdig, og at sigtede er truffet i det område, som kilden har anført. Der er således tilstrækkelig mistankegrundlag, og ransagningen har været væsentlig for efterforskningen.

Den beskikkede forsvarer har påstået, at den foretagne ransagning er i strid med retsplejelovens § 794, stk. 1. Hun har anført, at der ikke var rimelig grund til at mistænke sigtede. Mistankegrundlaget består alene i en anonym kilde, og der har været rejst tvivl om tidspunktet, ligesom hverken visitationen eller ransagningen har vist noget resultat. Forsvareren har tillige bestridt, at det har været nødvendigt at foretage ransagningen uden forudgående kendelse.

Rettenns begrundelse og resultat

Grundlaget for politiets indgreb har alene været et tip fra en unavngiven kilde, samt det forhold, at sigtede har befundet sig i området som oplyst af kilden. Herudover er intet oplyst om sigtedes forhold, der måtte kunne begrunde mistanken mod denne. Retten finder derfor ikke, at grundlaget for mistanke mod sigtede har været tilstrækkeligt, hvorfor betingelserne for ransagning ikke har været opfyldt, derfor

bestemmes:

Den foretagne ransagning findes ulovlig."